

[Helge Madsen.]

men at det er hensynet til befolkningen — hele befolkningen — som bør være afgørende. Naturligvis er både højesteret, hvis enstemmige afvisning af forslaget tæller med ved afgørelsen, højesteretsskranken, som også har udtalt sig, og den øvrige del af sagførerstanden en del af befolkningen, og de tæller naturligvis med i denne forbindelse. Men vor opgave herinde er først og fremmest at se på hele befolkningens interesse i en gennemførelse af de fremsatte lovforslag.

Jeg skal derefter kort vende mig til de tre afsnit, der er tale om. For det første højesteretssagførerprøvens bortfald. Den betænkning, der ligger til grund for forslaget, er jo hård kost for os menigmand. Det er advokaterne, der her kriges, det er endda de skarpeste hjerner, så det kan nok volde vanskeligheder at holde hovedet klart. Men jeg mener alligevel, at der også efter betænkningens afgivelse trods alt er spørgsmål, som trænger til en nærmere undersøgelse. Til eksempel får vi jo på siderne 11 og 12 en oversigt over forholdene i udlandet og herunder en oplysning om, at man i Holland har afskaffet en særlig indført advokatprøve. Det, der interesserede mig i denne forbindelse, var motiveringen, nemlig at man anså denne ordning som „stridende mod almene interesser“. Det kunne jo være interessant at få lidt flere oplysninger om virkningerne af de forskellige ordninger i de forskellige lande; det får vi lidt at vide om i betænkningen.

Rent umiddelbart forekommer afskaffelsen af et privilegium, en særret — og det er jo det, der her er tale om for en gruppe, højesteretsskranken — tiltalende. Højesteretsskranken pegede imidlertid i sin skrivelse af 8. november 1954 på ønskeligheden af en undersøgelse af sagførervæsenets ordning i det hele. Det er også efter min mening et problem; måske er det nok et drabeligt spørgsmål, men dog et, som det vil være naturligt at tage op under udvalgsbehandlingen.

Afgørende for mig vil være besvarelsen af spørgsmålet: vil afskaffelsen af privilegiet — hvad der vel rent økonomisk vil kunne betyde en fordel for befolkningen som helhed — afskaffelsen af monopolet kunne bevare den nuværende sikkerhed

med hensyn til højesterets afgørelser? Jeg skal her gøre nogle betragtninger gældende, som vel skyldes min menigmandsindstilling — det er i øvrigt juristerne, der optræder som ordførere i dag — men det er jo netop menigmands forståelse af vore afgørelser herinde, som er afgørende for folkestyret i Danmark. Disse menigmandsbetragtninger skyldes det ofte fremførte argument i betænkningen og i bilagene til denne, at højesteretsafgørelser ikke kan blive så sikre, når proceduren er mangelfuld. Er det da den dygtige advokat, som påvirker højesteret til at anse, hvad der er ret i en sag? Er denne høje vurdering af procedurens betydning ikke samtidig en lavere vurdering af højesterets dømmevne, en lavere vurdering, som jeg altså ikke kan godtage? Det må dog være de allerdygtigste, der er anbragt som dommere i højesteret. Eller er det blot unødigt tidsspilde, øget arbejde for højesteret selv og deraf følgende øgede udgifter, man er bange for? I så fald må det vel også kunne oplyses nærmere i det kommende udvalg, om det vil blive tilfældet.

Man kunne måske med en lidt vovet sammenligning her tale om en slags mærkevare. Der er visse fordele ved at få disse stempler anbragt, og det kan også være til fordel for befolkningen; men det sløver befolkningens selvstændige vurdering af varen, og det er vi ikke interesseret i.

Det ærede medlem hr. Poul Møller, som kom med adskillige betragtninger, jeg godt kunne have tænkt mig at komme med om forberedelsen af dette lovforslag, nævnte, at man havde til opgave at beskytte parterne mod dårlige sagførere. Jeg mener, at det er befolkningens opgave at beskytte sig selv, folk skal selv se sig for. Afgørende er imidlertid hensynet til befolkningens ret til at få sagerne ved højesteret afgjort så forsvarligt som overhovedet muligt, og derfor vil vi gerne deltage i et kommende udvalgsarbejde på dette område. Det skal sikkert være et meget indgående udvalgsarbejde, for at vi — eller i alt fald jeg — kan træffe afgørelsen i fuld overensstemmelse med, hvad jeg mener er det rigtige.

Den højtærede minister sagde i sin fremsættelsestale, at det ikke var politiske linjer, som her delte. Nu har vi fået understreget, at det er det for så vidt heller ikke;